

Съ тънки се ножки държеше,
Лека-полека пълзѣше.

— Мъничка бубулечице, —
Рече ѝ наш'то момиче, —
Колко си мила почтена
Съ алената си прѣмѣна,
Съ капчици черни по неѣ!
Името какъ ти е тебѣ?

— Менѣ, госпожице, наричатъ
Съ твоето име обично:
Азъ и ти сме едноимки,
Ний сме и двѣтѣ Калинки.

МАРА.

акома е наша Мара! Лакома, та дори
ѣ свѣтлѣжтъ очитѣ, когато види
нищо за ѣдене. Влѣзе ли сама въ
зимника, ще брѣкне въ всичкитѣ
гърнета, въ всичкитѣ кошници, ще
разгледа долапитѣ, полицитѣ и
всичко каквото намѣри за ѣдене,
лапа ненаситно.

На 15 Августъ — на св. Богородица, бѣше
нейний именѣ день; затова ѣ бѣхме ошили нови
дрѣхи. Ала що? — На самия празникъ, подирѣ
обѣдъ, когато всички се приготвявахме да
излѣземъ на расходка, Мара влѣзла въ зимника
и затършувала. Долапа бѣше заключенъ, та нищо
тя не намѣрила да си полапа.

За туй тя заяпала по полицитѣ.